

Indtryk, at dette var et Tal, som man senere var tilbøjelig til at forøge. Jeg tror ikke, at der paa det Punkt — og det har jeg gentagne Gange sagt i Valglovsudvalget — er noget at vente, og jeg tror, at naar Landstinget holder den Stilling: ikke at forøge Medlemmernes Tal ud over, hvad Sønderjydernes Deltagelse i Valgene kræver, saa har dette sikker Tilslutning fra en aldeles overvejende Del af Befolkningen. Befolkningen vil med os være enig i, at kan der end være visse Mangler ved vor politiske Repræsentation, deri bestaar Mangelen ikke, at man ikke har Rigsdagsmedlemmer nok.

Efter at Fællesudvalget og dets Underudvalg har forhandlet i en Maaned, uden at det er lykkedes at faa Mindretallet til at fravige de Fordringer, som Mindretallet er klar over, at det maa fravige, før vi kan faa den Grundlovsændring, vi skal have, har man fra Flertallets Side fundet, at det var rigtigst at fremme Sagen til Afgørelse. Derfor vedtog vi i Udvalget at gøre Indstilling til Tinget. Man kunde jo ikke gøre sig nogen Illusion om, at Mindretallet eller at Folketinget vilde følge Flertallets Indstilling, og maatte derfor vente, at hvert Ting i Dag vil vedtage sin Indstilling, og Grundlovsforslaget altsaa foreløbig bortfalde. Men man har i Flertallet fundet det rigtigt paa denne Maade at gøre Befolkningen klar over, hvorledes Sagen ligger, og vise, at det ikke er fra Landstingets Side, der er noget i Vejen — vi har fra vor Side vedtaget den Grundlov, som er tilstrækkelig til at fyldestgøre det Krav, der ved denne Lejlighed skal fyldestgøres —, men at Grunden til, at vi ingen Vegne har kunnet komme, og der ingen Udsigt var til, at man kunde komme nogen Vegne, er den, at man fra anden Side stillede Fordringer derudover, som man hverken har Ret eller Magt til at gennemføre.

Jeg skal, for at dette kan komme til at foreligge fuldstændig klart, og Tingets Stilling dertil være fuldstændig klar, tildele mig at anbefale, at man stemmer for Flertallets Indstilling.

Steinke: Som Situationen foreligger i Øjeblikket, anser jeg det ikke for rimeligt at optage en Realitetsdebat om Grundloven eller en Diskussion i Anledning af den ærede Ordførers Redegørelse. Jeg skal indskrænke mig til at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger angaaende den Stilling, som vi fra vor Side har indtaget,

og de Synspunkter, der ligger til Grund for denne Stilling.

Som det tidligere er fremhævet og nu blev fremhævet af den ærede Ordfører, lagde vi megen Vægt paa ikke at gøre Grundlovsforslaget færdigt, uden at vi samtidig havde en vis Sikkerhed for Valgløvens Gennemførelse paa et efter vor Opfattelse retfærdigt Grundlag. Vi lagde Vægt herpaa af flere Grunde. For det første fordi vi mente, at Mulighederne for at opnaa Enighed om Valgloven vilde lettes, naar man ikke paa Forhaand havde de herhenhørende Bestemmelser i Grundloven færdige, men dernæst ogsaa af den Grund, at vor Stilling til, hvilke Indrømmelser der fra vor Side maaske burde gøres for at opnaa Enighed i Grundlovs-sagen, ikke kunde være upaavirket af, om vi naaede et retfærdigt Valglovsgrundlag eller ikke. Disse Grunde har der, som det ogsaa fremgik af den ærede Ordførers Fremstilling, ikke været taget fjerneste Hensyn til i Grundlovsfællesudvalget, hvor Landstingsflertallets Diktatur har raadet fra først til sidst, i Virkeligheden med Udeladelse af en hvilken som helst egentlig Forhandling til Imødegaaelse af de saglige og politiske Uoverensstemmelser af Betydning, der har været de to Tings Flertal imellem. Under disse Forhold har det foreløbige Resultat maattet blive det, som her foreligger. Jeg beklager dette. Jeg beklager de konservative Partiers Stilling i denne Sag, navnlig ogsaa, fordi jeg ikke formaar at indse, at der opnaas noget som helst af Værdi ved den Taktik, den ærede Formand som Fællesudvalgets Diktatur har bragt i Anvendelse; thi Grundloven faar de Herrer jo alligevel ikke, før vi er blevet enige om en Valglov. I sin Mangel paa virkelig Hensyntagen til andres sagligt begrundede Opfattelse har denne Taktik, synes det mig, nærmet sig Begrebet politisk Brutalitet, et Begreb, hvis Anvendelse i Virkeligheden ligger den ærede Ordførers værdige og rolige Temperament saare fjernt; og denne Taktik vanskeliggør kun Opnaaelsen af den Enighed, som dog til syvende og sidst er nødvendig; thi det er klart, at ved at lukke af for Muligheden af gennem Grundloven overhovedet at forøge Mandaternes Antal vanskeliggør Flertallet, hvor meget end den ærede Ordfører paastaar det modsatte, først og fremmest at opnaa Enighed om Valgloven paa Grundlaget: Bevarelsen af Enkeltmandskredse baade som Opstillings- og som Valgkredse, det Grundlag, som Venstre særlig har